

Arrest

nr. 167 908 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 december 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/06/2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden op zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- attest van het OCMW van Hechtel-Eksel dd 27/07/2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun of leefloon heeft ontvangen.

- 'attestation d'un état social' van de Tunesische autoriteiten dd. 13.05.2013 en een 'attestation de non possession' dd. 08.05.2013 waaruit blijkt dat betrokkene op dat ogenblik van deze attesten zonder beroep was en geen eigendommen bezat. Deze attesten zijn echter onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Brief van zijn advocaat (4/08/2015), geldstortingen voor de periode 2012, 2013 (aan N. S.), en vanaf 28/11/2013 aan betrokkene M. A. Het overmaken van het geld aan N. S. kan niet in aanmerking worden genomen om te bewijzen dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst. De bewijzen dat betrokkene geld kreeg van november 2013 tot en met februari 2014, drie keer twv 100 €, de laatste keer ter waarde van 400 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aangewezen was op de materiële/financiële steun van de referentiepersoon op basis van die enkele stortingen twv 100 euro en die ene 400 euro die wellicht bestemd was om het vliegtuigticket mee te kopen.

Opmerkelijk is daarbij ook dat het attest dat ervan moet getuigen dat betrokkene geen professionele activiteiten had, het vertrek van betrokkene uit het land zo ver vooraf gaat. Er kan derhalve niet worden uitgesloten dat op het moment dat betrokkene het land verliet, wel degelijk zelfstandig een inkomen wist te verwerven.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in de periode oktober 2014 - maart 2015 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was in België. Aangezien betrokkene in deze maanden een inkomen had en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

"(...) Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten

Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

"(...) Betrokkene kan niet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst tussen verzoeker en de referentiepersoon."

Verzoeker heeft de Tunesische nationaliteit, doch verblijft sedert geruime tijd in België bij referentiepersoon, deze draagt de Belgische nationaliteit.

Aldus deed verzoeker op 18.06.2015 een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, in functie van de Belgische referentiepersoon.

Dat verzoeker echter dd. 16.12.2015 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat deze beslissing stelt dat verzoeker niet aan de gestelde voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie, daar verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Dat het om een manifeste onredelijke en onjuiste beslissing gaat.

Op het moment dat verzoeker in Tunesië verbleef viel hij reeds ten laste van de referentiepersoon.

Er wordt bezwaarlijk gesteld dat de voorgelegde documenten waaruit blijkt dat verzoeker niet werkzaam is en geen eigendommen bezit in het land van herkomst, onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoeker in zijn land van herkomst. Verzoeker verblijft al geruime tijd in België, sedert zijn vertrek uit Tunesië is zijn situatie dan ook ongewijzigd gebleven. Gezien de financiële precare situatie van verzoeker is het ook duidelijk dat hij geen kapitaal heeft om eigendommen aan te kopen.

Verzoeker heeft als goede burger gehandeld door alle documenten te verzamelen die hij kon verkrijgen in zijn land van herkomst.

Ook wordt er bezwaarlijk gesteld dat de geldstortingen van de periode 2012 en 2013, aan N. S., niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs dat verzoeker reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Verzoeker en zijn zus, N. S., woonde samen in Tunesië. Het geld dat gestort werd gedurende deze periode was dan ook bedoeld voor beide. Daarnaast ontving verzoeker van november 2013 tot februari 2014 geldsommen die specifiek voor hem bedoeld waren. Verzoeker woonde bij familie in Tunesië en ontving daarbovenop geldsommen van referentiepersoon, gezien de precare financiële situatie van verzoeker kan er wel degelijk gesteld worden dat verzoeker aangewezen was op de materiele en financiële steun van de referentiepersoon.

Er wordt gesteld dat verzoeker niet financieel ten laste is van referentiepersoon daar verzoeker van oktober 2014 tot maart 2015 tewerkgesteld was in België. Op het moment dat verzoeker in de mogelijkheid was om te werken heeft hij dit ook gedaan, hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker als goede burger gehandeld heeft. Daarnaast was de tewerkstelling maar van korte duur waardoor er niet gesteld kan worden dat hij niet financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitelijke bevindingen. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, gewezen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het feit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De verzoekende partij heeft een aanvraag van een verblijfskaart ingediend in functie van haar Belgische ouder. Het is voorts niet betwist dat verzoekende partij op dat moment ouder was dan 21 jaar.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Zoals blijkt verwijst artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wat betreft descendents van een Belg, naar de bepalingen van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekende partij dient dus ook als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, wanneer zij ouder is dan 21 jaar, aan te tonen dat zij ten laste is van deze Belg.

De Raad mag verwijzen naar rechtspraak van Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn. Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendents van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Om aldus vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van een Unieburger te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belg die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze Belg.

Voorts sluit de redactie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uit dat de verzoekende partij moet aantonen ook gedurende de periode dat haar aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van haar Belgische ouder(s). Er is immers in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn".

2.5. De verzoekende partij stelt in het enig middel dat zij wel degelijk ten laste was in het land van herkomst.

2.6. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de documenten die de verzoekende partij voorlegde, namelijk "*attestation d'un état social' van de Tunesische autoriteiten dd. 13.05.2013 en een 'attestation de non possession' dd. 08.05.2013 waaruit blijkt dat betrokkene op dat ogenblik van deze attesten zonder beroep was en geen eigendommen bezat*" onvoldoende recent zijn. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij sinds 26 mei 2014 is ingeschreven bij haar Belgische stiefvader en haar moeder. De verzoekende partij diende een eerste aanvraag tot verblijf in op 26 mei 2014 die geweigerd werd op 25 november 2014. Op 10 december 2014 diende zij een tweede verblijfsaanvraag in die geweigerd werd op 9 juni 2015. Het beroep tegen deze tweede weigeringsbeslissing werd verworpen bij arrest nr. 161 518 van 8 februari 2016. De attesten waarvan sprake had verzoekende partij reeds voorgelegd bij haar tweede aanvraag waarbij reeds werd beslist dat deze onvoldoende recent waren. De Raad heeft dit motief niet kennelijk onredelijk geacht. Gelet op het feit dat verzoekende partij pas op 26 mei 2014 een eerste verblijfsaanvraag heeft ingediend en de attesten dateren van medio 2013, besliste de verwerende partij dan ook niet op kennelijk onredelijke wijze dat documenten onvoldoende recent zijn om het onvermogen aan te tonen, dit temeer in het licht van de motivering van de verwerende partij dat "*Opmerkelijk is daarbij ook dat het attest dat ervan moet getuigen dat betrokkene geen professionele activiteiten had, het vertrek van betrokkene uit het land zo ver vooraf gaat. Er kan derhalve niet worden uitgesloten dat op het moment dat betrokkene het land verliet, wel degelijk zelfstandig een inkomen wist te verwerven.*" Het is geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij – wanneer wordt vastgesteld dat de verklaring inzake het werkloos zijn van de verzoekende partij het vertrek van verzoekende partij uit haar land van herkomst zover voorafgaat – te oordelen dat het niet kan uitgesloten worden dat verzoekende partij op het moment dat zij haar land verliet, wel degelijk bij machte was een inkomen op zelfstandige wijze te verwerven. Dat de verzoekende partij reeds geruime tijd in België verblijft en haar situatie sinds haar vertrek uit Tunesië niet meer zou gewijzigd zijn doet hier niets aan af. Voor zover de verzoekende partij daarmee bedoelt dat zij sinds de afgifte van het attest in 2013 steeds zonder beroep was, kan zij met deze blote bewering niet overtuigen om de motieven in een ander daglicht te plaatsen. Het argument voorts als zou zij geen kapitaal hebben om een eigendom aan te kopen, nog daargelaten de vaststelling dat dit eveneens bij een blote bewering blijft, doet evenmin afbreuk aan het feit dat niet is aangetoond dat verzoekende partij bij haar vertrek uit het herkomstland niet bij machte was zelf in haar onderhoud te voorzien. Immers zijn er tal van mensen die niet in staat zijn een eigen eigendom te verwerven, maar die wel in staat zijn zichzelf te onderhouden en aldus niet ten laste zijn van iemand anders.

De kritiek voorts van de verzoekende partij, dat de stortingen bedoeld waren voor zichzelf en haar zus waarmee zij samenwoonde, is een blote bewering en doet niets af aan de motieven van de bestreden beslissing die stellen dat "*Het overmaken van het geld aan N. S. kan niet in aanmerking worden genomen om te bewijzen dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst.*" Het is geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer de verwerende partij geconfronteerd wordt met geldstortingen ten aanzien van iemand anders dan de verzoekende partij, ook al is die andere persoon een familielid, nog los van de vaststelling dat verzoekende partij evenmin aantoonde samengewoond te hebben met haar zus in het herkomstland, en uit niets blijkt dat dit geld effectief gebruikt werd ter ondersteuning van de verzoekende partij omdat zij anders niet in haar basisbehoeften zou kunnen

voorzien, de verwerende partij oordeelt dat deze geldstortingen niet volstaan als bewijs van het ten laste zijn van de verzoekende partij.

Verzoekende partij die voorts blijft hameren op het feit dat zij zelf ook geldstortingen heeft ontvangen hetgeen het bewijs levert van haar financiële precare situatie, ondermijnt met deze kritiek geenszins de vaststelling van de verwerende partij dat *“De bewijzen dat betrokkene geld kreeg van november 2013 tot en met februari 2014, drie keer twv 100 € , de laatste keer ter waarde van 400 euro. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene aangewezen was op de materiële/financiële steun van de referentiepersoon op basis van die enkele stortingen twv 100 euro en die ene 400 euro die wellicht bestemd was om het vliegtuigticket mee te kopen.”*. Het komt de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor dat wanneer dergelijke summiere bewijzen van geldstortingen aan de verzoekende partij zelf worden voorgelegd, de verwerende partij deze onvoldoende acht om aan te nemen dat verzoekende partij aangewezen was op de financiële/materiële steun van de referentiepersoon.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing, in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen luidt als volgt: *“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”*. Uit de navolgende motieven blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet ten laste was in het land van herkomst. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

De bestreden beslissing bevat ook nog het volgende motief: *“Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in de periode oktober 2014 - maart 2015 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was in België. Aangezien betrokkene in deze maanden een inkomen had en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.”*. Gezien hogergenoemd determinerend motief is dit motief een overtollig motief. De kritiek van de verzoekende partij op dit overtollig motief kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, namelijk: *“Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”*. Dit motief blijft dan ook staan.

2.7. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

2.8. De raadvrouw van de verzoekende partij werpt ter terechtzitting nog de schending op van artikel 8 EVRM.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in het onderhavige verzoekschrift nergens een dergelijke kritiek heeft geuit. Het dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad schriftelijk is (cf. artikel 39/60 van de vreemdelingenwet). Het is de verzoekende partij dan ook niet toegestaan om ter terechtzitting nieuwe middelen te ontwikkelen, noch kan worden aanvaard dat voor het eerst op de terechtzitting een nieuwe invulling wordt gegeven aan een schending dat in het verzoekschrift werd aangehaald. Dit geldt des te meer daar het te dezen geen grief betreft die de openbare orde raakt. Er is bovendien geen enkele reden waarom de verzoekende partij deze grief niet reeds in het verzoekschrift kon ontwikkelen.

De voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde grief is bijgevolg onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER